

Ay doğdu üzerimize

**Yozgat/Boğazlıyan/Yamaçlı'dan Bekir Ceylan:
“Hicretin mânâsını kısaca anlatıp, hicret esnasında
söylenen ‘talea’l-bedru aleyna’ ilâhisinin Arapça ve
Türkçe metnini yazabilir misiniz?”**

Hicret hayra, hakka, dâvâya, kulluğa, dine, imana, ahlâka ve ahirete yolculuktur. Hicret Sevgili Peygamberimizin (asm), dini temsil ve tebliğde, izn-i İlâhî ile yeni bir cephe açışıdır. Hicret, İslâm'ı cihanşümül niteliğine kavuşturma yürüyüşüdür.

Hicret, hem geride kalan ve bir türlü taassuplarından vazgeçmeyen müşrikleri, hem de Sevgili Peygamberimizi (asm) ve Müslümanları Allah'ın sevgiyle, merhametle, şefkatle, sabırla ve metanetle kucaklayışıdır.

İslâmiyet Mekke'de doğmuş; ancak on seneyi aşkın bir zamandan beri müşriklerin amansız inat ve taassupları ile boğuşmak zorunda kalmıştı.

Mekke'den Medine'ye hicret emri gelince Müslümanlar hiç durmadılar; fırsatını bulan hicrete başladı. Bazen sessizce, bazen müşriklerin engellemelerine karşı türlü çarelere başvurarak Mekke'yi terk ettiler ve Medine'nin yolunu tuttular.

Medine onlar için ana kucağı gibi olmuştu.

Peygamber Efendimiz (asm) hicrete Kusva adındaki devesinin üzerinde, Hazret-i Ebu Bekir'le (ra) birlikte çıktılar.

Mekke'den bir müddet ayrılmışlardı ki, Kusva'yı Mekke'ye doğru çevirerek:

“Ey Mekke! Vallâhi Sen, Allah'ın yarattığı yerlerin en hayırlısı, Rabbim katında en sevgili olanısın. Senden çıkarılmamış olsaydım, çıkmazdım. Bana senden daha güzel, daha sevgili yurt yoktur. Kavmim beni senden çıkarmamış olsalardı, çıkmaz, senden başka bir yerde yurt edinmezdim” buyurdu.

Medine'de hasretli ve sabırsız bir bekleyiş vardı.

Medine'ye yaklaştıklarında kendilerini ilk gören bir Yahudi oldu. Yahudi heyecanla bağırarak onun gelmekte olduğunu herkese duyurdu.

Bu sesi duyan kadın, erkek, çoluk, çocuk evlerinden fırladılar, yollara döküldüler ve Peygamber Efendimiz'i (asm) karşılamaya koştular.

Yollar, evlerin damları, ağaçların üstleri, yüksek yerler oluk oluk heyecan, oluk oluk sevgi çılgınlıkları ve sevinç gözyaşları ile sarsılıyordu.

Şair ruhlu bu sevgi insanları karşılama selâmı mahiyetinde oracıkta bu ilâhiyi söyleyip okudular:

Talea'l-bedru aleyna/ Min seniyyeti'l-veda
Vecebe's-şükrü aleyna/ Ma deâ lillahi da'

Ay doğdu üzerimize/ Veda tepelerinden
Şükür gerekti bizlere/ Allah'a dâvetinden

Eyyühel Meb'usü fiyna/ Ci'te bi'l-emri'l-muta
Ci'te şerrefte'l-Medine/ Merhaba ya hayra da'

Ey bizden seçilen elçi/ Yüce bir dâvetle geldin
Sen bu şehre şeref verdin/ Ey sevgili hoş geldin

Ente şemsün ente bedrun/ Ente nurun ala nur
Ente misbeha's-Süreyya/ Ya Habibi Ya Resul!

Sen Güneşsin Sen Aysın / Sen nur üstüne nursun
Sen Süreyya ışığıydın/ Ey Sevgili Ey Resul

Bu şerefli misafiri (asm) herkes kendi evinde ağırlamak istiyordu. Kusva'nın yularından tutarak:

"Bize buyur, bize buyur ya Resulallah!" diyorlardı.

Peygamber Efendimiz (asm) ise kimseyi kırmadılar; ancak onlara:

"Kusvâ'nın yularını bırakınız. O memurdur. Nereye çökerse, orada kalırım" buyurdular.

Nihayet Kusva boş bir araziye çöktü.

Peygamber Efendimiz de (asm) bu araziyi satın aldı ve mübarek hanelerini oraya yaptılar.

Fakat haneleri yapıncaya kadar, şimdi İstanbul topraklarında medfun bulunan Ebu Eyyüb el-Ensari'nin (ra) evinde misafir oldular.

Sallallahü Aleyhi Vesellem.